

УДК 354

Ю.Г. ХАРЧЕНКО, Класичний приватний університет

РІВЕНЬ ВІДПОВІДНОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПОСАДОВИХ ОСІБ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ПОЛОЖЕННЯМ МІЖНАРОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Ключові слова: посадова особа, місцеве самоврядування, Європейська хартія місцевого самоврядування

Місцеве самоврядування є важливим елементом публічної влади та гарантією усестороннього захисту прав і законних інтересів громадян, укріплення держави в цілому. Саме тому, в процесі правового регулювання головною задачею держави залишається збалансування власних інтересів з інтересами територіальних громад та, як наслідок, інтересами окремих громадян. Певним еталоном ефективно виписаного правового статусу є положення Європейської хартії місцевого самоврядування, який містить стандартні вимоги щодо організації управління на місцях, принципів побудови системи органів місцевого управління та визначення статусу їх посадових осіб.

Сьогодні є досить актуальними подібні дослідження, оскільки ряд публікацій, які мають місце в науково-публіцистичній літературі не охоплюють увесь спектр адміністративно-правового статусу посадових осіб місцевого самоврядування та мають переважно конституційно-правовий вектор. Зокрема, такі вчені, як В.М. Кампо В.С. Куйбіда, Н.О. Мацапура, Р.М. Максакова, В.Ф. Погорілко О.Ф. Фрицький та ін. Метою дослідження є з'ясування рівня відповідності адміністративно-право-

вого статусу посадових осіб місцевого самоврядування положенням міжнародного законодавства.

Метою Європейської хартії місцевого самоврядування є встановлення загальноєвропейських стандартів щодо визначення і захисту прав територіальних громад і органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб, що забезпечує їх активну участь у вирішенні питань місцевого самоврядування [1, с.56].

У ч.2 ст.3 Хартії закріплюється перелік суб'єктів місцевого самоврядування, що реалізують безпосередньо або опосередковано самоврядні повноваження територіальних громад. «Це право здійснюється радами або зборами, що складаються з членів, обраних шляхом вільного, таємного, рівного, прямого і загального голосування. Ради або збори можуть мати підзвітні виконавчі органи. Це положення не виключає звернення до зборів громадян, референдуму або якусь іншу форму прямої участі громадян там, де це допускається законом» [2].

Підкреслимо, що ці положення в основному відповідають статтям 140, 141, 143 Конституції України і статтям 2, 5, 7, 8, 10 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», але знову ж таки вони не містять вказівки на первинний суб'єкт місцевого самоврядування, яким в Україні справедливо визнається територіальна громада. Уявляється, що це нівелює її провідну роль як у становленні локальної демократії, так і в її реалізації. Отже, можна дійти висновку, що конституційні й законодавчі формулювання місцевого самоврядування в Україні відрізняються більшою деталізацією і конкретизацією ролі територіального співтовариства як первинного суб'єкта місцевого самоврядування.

У Хартії визначаються обсяг повноважень органом місцевого самоврядування і підстави їх обмеження і скасування: «Надані органам місцевого самоврядування повноваження мають бути, як правило, повними і виключними. Вони можуть заперечуватися або обмежуватися іншим органом влади, центральним або регіональним, тільки в рамках, установлених

законом» [2]. Ця вимога Хартії знайшла свій відбиток у ст.25 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», що регламентує загальну компетенцію сільських, селищних і міських рад. У ній закріплюється, що ці ради правоспроможні розглядати й вирішувати питання, віднесені Конституцією України, даним й іншими законами до їхнього ведення [3]. Крім того, при регламентації повноважень виконавчих органів цих рад законодавець у ст.40 профільного закону прямо застерігає, що крім передбачених даним Законом повноважень, ці органи здійснюють ще й інші повноваження, надані цим суб'єктам іншими законами України [3].

У другій частині ст.6 Хартії містяться вимоги щодо створення належних умов роботи й посадового кваліфікаційного зростання службовців самоврядування: «Умови роботи службовців органів місцевого самоврядування мають бути такими, щоб можна було забезпечувати добір висококваліфікованих кадрів, заснований на принципах урахування досвіду і компетентності; для цього необхідно забезпечити відповідні умови фахового підготовки, оплати і просування по службі» [2].

Звертає на себе увагу, що Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» не містить такі положення. Стосовно цього питання у цьому законі є тільки поняття посадової особи місцевого самоврядування, під якою слід розуміти особу, яка працює в органах місцевого самоврядування, має відповідні посадові повноваження у здійсненні організаційно-розпорядних і консультативно-дорадчих функцій і одержує заробітну плату за рахунок місцевого бюджету (ст.1). Як бачимо, дане формулювання не містить підходів, що записані у ст.6 Хартії. Так само, напямую не виписані питання підвищення кваліфікації й у Законі України «Про службу в органах місцевого самоврядування». Але стверджувати, що Закон взагалі не згадує можливість підвищення кваліфікації службовців не можна. Зокрема, серед обов'язків цієї категорії публічних службовців є «...постійне вдосконалення організації своєї роботи, підвищення профе-

сійної кваліфікації». За результатами атестації службовця атестаційна комісія може зробити висновок про відповідність займаній посаді за умови здобуття освіти, проходження стажування, набуття відповідних навичок, підвищення кваліфікації тощо.

Та незважаючи на віднесення до обов'язків посадової особи підвищення власної кваліфікації, самої процедури його здійснення законодавцем не прописано. Стаття 19 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» [4] серед інших питань проходження служби в органах місцевого самоврядування зазначає: «Організація навчання і підвищення кваліфікації посадових осіб місцевого самоврядування, просування їх по службі, визначення тривалості робочого часу, порядку здійснення ними службових відряджень та відшкодування витрат на ці відрядження, а також особливості їх дисциплінарної відповідальності, вирішення інших питань, пов'язаних із службою в органах місцевого самоврядування, забезпечуються у порядку, передбаченому законом».

Але така процедура чітко виписана в ст.30 Закону України «Про державну службу», який вступає в силу з наступного року: «Підвищення рівня професійної компетентності державного службовця проводиться за кошти державного бюджету та інших джерел, не заборонених законом, у формі професійних програм, спеціальних курсів, тематичних семінарів, тренінгів, стажування, в інших формах у порядку, визначеному спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань державної служби, та шляхом навчання, у тому числі підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації у відповідних вищих навчальних закладах згідно із законодавством» [5]. Далі встановлюється навчальний заклад, де має відбуватись підвищення кваліфікації службовця, особа, що визначає таку необхідність та її періодичність.

Зважаючи на те, що керуватись такою зручною нормою посадові особи органів місцевого самоврядування не мають змоги, оскільки не відносяться до категорії державних

службовців, пропонуємо доповнити статтею Закон України «Про службу в органах місцевого самоврядування» такого змісту:

«Стаття 30. Підвищення рівня професійної компетентності службовця органу місцевого самоврядування.

Підвищення рівня професійної компетентності службовця органу місцевого самоврядування проводиться за кошти місцевого бюджету та інших джерел, не заборонених законом, у формі професійних програм, спеціальних курсів, тематичних семінарів, тренінгів, стажування, в інших формах у порядку, визначеному відповідною радою, та шляхом навчання, у тому числі підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації у відповідних вищих навчальних закладах згідно із законодавством.

Підвищення рівня професійної компетентності службовця органу місцевого самоврядування проводиться в разі потреби, але не рідше одного разу на три роки.

Необхідність підвищення рівня професійної компетентності службовця органу місцевого самоврядування визначається його безпосереднім керівником за результатами оцінювання службової діяльності.

В органах місцевого самоврядування може здійснюватися стажування фахівців з числа молоді, які не перебувають на посадах в органах місцевого самоврядування, строком до десяти місяців у порядку, визначеному керівником відповідного органу або його апарату».

Стаття 7 Хартії закріплює стандартні умови стосовно здійснення виборними особами повноважень на локальному рівні. Найважливішою серед них вчені називають умову, що носить радше імперативний характер вимоги, відповідно до якої «статус місцевих виборних осіб має забезпечувати вільне здійснення їхніх повноважень». На їх переконання, інші умови, що містяться в цій статті, немов би доповнюють і конкретизують цю вимогу, розкриваючи сутність і елементи правового статусу депутатського корпусу, що обирається безпосередньо населенням [6, с.445]. Виходячи з положень Хартії, формуються елементи

статусу осіб, які обираються безпосередньо територіальною громадою: статус місцевих виборних осіб має дозволяти одержувати відповідну грошову компенсацію на витрати при здійсненні своїх повноважень, а також, у разі потреби, компенсацію за упущену вигоду або заробіток і відповідне соціальне страхування; функції і діяльність, несумісні з мандатом місцевої виборної особи, можуть бути встановлені тільки законом або основними правовими принципами [6, с.447].

Міжнародні норми про адміністративний контроль за діяльністю посадових осіб органів місцевого самоврядування закріплені у ст.8 Хартії. Вони встановлюють, що такий контроль: а) може здійснюватися тільки у формах і випадках, передбачених конституцією або законом; б) може призначатися тільки для забезпечення дотримання законності й конституційності, включаючи також контроль за здійсненням органами місцевого самоврядування делегованих їм повноважень; в) має здійснюватися в такий спосіб, щоби ступінь втручання контролюючого органу відповідала значущості інтересів, які це втручання має захистити [2]. Щодо цих положень Хартії, Конституція України містить ст.144, відповідно до якої органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території. Рішення органів місцевого самоврядування за мотивами їх невідповідності Конституції або законам України зупиняються у встановленому законом порядку з одночасним зверненням до суду.

З цього приводу Л.В. Шинкар зазначає: по-перше, такий адміністративний контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування в Україні можливий і є легітимним. По-друге, у рішення, прийняті органами місцевого самоврядування в межах законних повноважень, адміністративне втручання заборонене, за винятком випадків, коли такі рішення не відповідають Конституції і законам України. По-третє, можливе не пряме скасування, а тільки призупинення виконання такого рішення в установленому законом порядку (з

дотриманням певної процедури) з одночасним зверненням до суду [7]. Крім того, звертає на себе увагу те, що у ст.35 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» міститься заборона на втручання місцевих державних адміністрацій у здійснення органами місцевого самоврядування своїх повноважень. Таким чином, на підставі вищевикладеного нам уявляється, що основні вимоги Хартії стосовно цього дотримані.

Стаття 7 Європейської хартії місцевого самоврядування визначає умови здійснення функцій обраних представників на місцевому рівні: «Мандат місцевих обраних представників передбачає вільне здійснення ними своїх функцій. Він передбачає відповідне фінансове відшкодування витрат, здійснених під час виконання цього мандату, а також, у разі необхідності, відшкодування втрачених доходів або винагороди за виконану роботу і відповідний захист соціального забезпечення. Будь-які функції та діяльність, несумісні з мандатом місцевого обраного представника, визначаються законом або основоположними правовими принципами» [2]. Крім того, йдеться про безперешкодну участь у конкурсах на отримання місця в органах місцевого самоврядування.

Таким чином, Хартія уточнює два базових принципи, що стосуються кадрів органів місцевого самоврядування: вільне виконання своїх функцій; безперешкодна участь у конкурсах на отримання місця в органах місцевого самоврядування [1, с.59]. Між іншим треба звернути особливу увагу на матеріальні міркування – фінансове покриття витрат, пов'язаних з виконанням посадових функцій, або можливих втрачених переваг, або виплата заробітної плати за виконання посадових функцій з відривом від роботи (з необхідним відповідним соціальним забезпеченням) не можуть служити підставою для відмови будь-кому в прийомі на роботу в місцевий орган влади. Крім цього, повинні бути передбачені гарантії для повернення до професійної діяльності осіб, які займають керівні посади в органах місцевого самоврядування з повним

робочим днем [8, с.311]. Будь-яка діяльність, несумісна з виконанням місцевого мандату, повинна бути обґрунтована і закріплена законом. Можуть здійснюватися юридично неписані, але цілком визначені і конкретні правила, які встановлюють обмеження діяльності, несумісної з тим чи іншим місцевим мандатом, – зауважує В. Лукашова [9, с.24]. У статтях 6 і 7 Хартії вводиться поняття виборних представників і посадових осіб, тобто професійних муніципальних чиновників [2]. Розглянемо відмінності між цими двома типами кадрів і уточнимо, яким чином їхня діяльність регламентується в різних країнах. Представники, як обрані, так і призначені на посаду, набираються по двох різних каналах, оскільки вони повинні брати на себе різні обов'язки. Ці два типи обов'язків М.А. Баймуратов описує таким чином: представники, які обираються (члени ради, мери і заступники мерів) несуть повну і кінцеву відповідальність за будь-яке рішення, що прийняте органами місцевого самоврядування; передбачається, що призначені посадові особи, повинні мати необхідну професійну компетентність і знання для того, щоб підтримувати рішення, які приймаються обраними представниками (надаючи їм необхідну інформацію чи професійні знання і навички) і щоб здійснювати на практиці вже прийняті рішення [9, с.98].

Що стосується повної і кінцевої відповідальності за будь-яке рішення, зарані передбачається, що обрані представники тим чи іншим чином беруть гарантом захисту інтересів, думок, моралі населення, якого стосується це рішення. Більше того, на наше переконання є очевидним, що особа, на яку покладено обов'язок приймати рішення, повинна обиратися шляхом демократичного виборного процесу.

Для того, щоб професійно виконувати прийняті представницькими органами рішення і допомагати, в межах своїх обов'язків, всім органам (передаючи необхідну інформацію чи професійні навички), передбачається, що призначені посадові особи вибираються з допомогою такого процесу, який гарантував би їх професійну компе-

тентність. Згідно з існуючою позицією обрані представники і призначені посадові особи органів місцевого самоврядування відрізняються в тому, що стосується узаконення їх влади: обрані представники отримують легітимність шляхом демократичних виборів; призначені посадові особи отримують легітимність в професійній сфері [11, с.49].

Звичайно призначені посадові особи набираються для того, щоб застосувати свої професійні знання і компетентність. Аналіз призначення посадових осіб органів місцевого самоврядування буде неповним без урахування зарубіжного (і перш за все європейського) досвіду в цій сфері. Отже, в основному відбір проходить за двома системами: 1) система «відбору через змагання» (тобто, конкурс). Ця система основана на принципі публічності, передачі інформації (постійно існують вакантні посади, всі вакансії повинні бути опубліковані і будь-яка зацікавлена особа може добиватися відповідної посади) і на принципі анонімності (з оцінкою через письмовий екзамен, коли імя конкурсанта не відоме комітету, що розглядає документи). Ця система прийнята у Франції, Бельгії, Австрії, Іспанії, Люксембурзі тощо); 2) система «набору через особливий набір». В межах цієї системи тільки особам, які мають спеціальну освіту, таку як «Вищі школи державного управління», можуть стати членами державної служби. Ця система прийнята в Німеччині, Нідерландах й інших країнах. Великобританія, США, Канада використовують змішану систему набору кадрів до органів місцевого самоврядування: на проміжних і нижчих рівнях адміністрації в цих державах використовується система «набору за конкурсом»; на вищій адміністративній посаді набір кадрів здійснюється обраними представниками (комітетами рад) [9, с.100].

Обрані представники народу виконують свої обов'язки нетривалий час (як правило, 4 або 5 років), в деяких країнах вони можуть бути переобраними, але не більше, ніж деяке визначене число разів (наприклад, в Італії мери можуть обиратися не більше двох разів). Вони підкоряються не якійсь владі, а власній

совісті і повазі до законності. Згідно з поясненнями П.Д. Біленчука, тут мається на увазі те, що навіть незважаючи на те, що повсюди ми зустрічаємо деяку частку лояльності по відношенню до будь-якої політичної партії, жодна з них не може нав'язати обраному представникові, що йому потрібно робити чи говорити в межах виконання його посадових обов'язків [12, с.288]. І ми вважаємо це досить важливим принципом утвердження реальної демократії місцевого самоврядування.

Органи місцевого самоврядування, в залежності від конкретної країни, можуть складатися із працівників, які отримують заробітну плату, та тих, які працюють на громадських засадах. Як правило, законодавство допускає, щоб обрані представники, заробляючи собі на життя на приватному підприємстві чи державній службі, мали достатньо вільного часу для виконання своїх обов'язків обраних представників [1, с.61].

Таким чином, є підстави говорити, що будь-який повнолітній громадянин, який постійно проживає в країні, якщо в нього немає судимості, може претендувати на посаду обраного населенням представника.

В юридичній практиці європейських країн з'явилося поняття «несумісності», викликане випадками «накопичення» мандатів однією особою. Наприклад, посада Президента графства не може, в загальному випадку, суміщатися з посадою мера тощо. Призначені посадові особи отримують заробітну плату за свою роботу. Сума цієї заробітної плати нерідко визначається під час переговорів (колективних угод) [10, с.50].

Призначені посадові особи органів місцевого самоврядування підпорядковуються законодавчо і адміністративно певній ієрархії. В літературі звертається особлива увага на такі випадки, – коли посадова особа місцевого самоврядування отримує від керівника вищого за рангом розпорядження, яке вступає в протиріччя з законодавством, вона може запросити у вищого керівництва письмове підтвердження цього наказу і потім приступити до його виконання. Якщо, на його думку, це

розпорядження вступає в протиріччя з чинним законодавством, він може передати про це інформацію Державному Прокурору і відмовитися виконувати отримане розпорядження. Робиться висновок, що як правило, ієрархічна субординація (підпорядкування працівників нижчого рівня вищим) представляє собою основний шлях функціонування адміністрації на місцевому рівні [10, с.51].

Продовжуючи з'ясування специфічних особливостей світового досвіду щодо адміністративно-правового статусу посадових осіб органів місцевого самоврядування європейських держав, заслуговує на увагу той факт, що в континентальних європейських країнах службовці органів державної влади та місцевого самоврядування не можуть відправлятися у відставку. У деяких країнах, що практикують загальне право, їх можуть звільнити як і будь-якого працівника будь-якого приватного закладу (підприємства) [1, с.62].

У кожній з розглянутих вище двох систем ми знаходимо свої переваги і свої недоліки: одна гарантує службовцям захист проти будь-якого втручання у їхню діяльність і незалежність, але не сприяє продуктивності їх роботи; друга не захищає офіційних представників державної влади від можливих випадків стороннього втручання, але підштовхує до більш високої продуктивності праці.

Як правило, посадові особи органів місцевого самоврядування не можуть займатися іншою оплачуваною роботою. Посадові особи муніципального апарату, службовці цих органів, що працюють в їх інтересах, ні за яких обставин не залежать від центрального уряду чи держави [9, с.101].

Що стосується ситуації в Україні в цьому контексті, то ми можемо з упевненістю стверджувати, що сьогодні в нашій державі статус обраних представників – депутатів місцевих рад, сільських, селищних, міських голів – більш-менш чітко визначено. Зокрема, Закон України «Про статус депутатів місцевих рад» закріплює принципи мандату депутатів місцевої ради, його права та обов'язки, гарантії депутатської діяльності тощо.

Суть принципу правової автономії посадових осіб органів місцевого самоврядування полягає в тому, що вони мають власні повноваження, визначені Конституцією та законами згідно з п.4 ст.4 Європейської Хартії про місцеве самоврядування. Ці повноваження мають бути повними та виключними, і вони не можуть скасовуватися іншим, центральним або регіональним органом, якщо це не передбачено законом [2]. На жаль, доводиться констатувати, що цей принцип не втілений ні в Конституції України, ні в Законі України «Про місцеве самоврядування», – стосовно місцевого самоврядування на районному та обласному рівнях.

Стаття 44 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» запроваджує поняття делегованих повноважень, згідно цієї статті, районні та обласні ради делегують відповідним місцевим державним адміністраціям цілий ряд повноважень [3]. Отже, є підстави говорити, що фактично ідея самоврядування задекларована і виконується не в повному обсязі.

Наступний важливий принцип, задекларований Хартією, проголошує, що органи самоврядування та їх посадові особи мають можливість визначати власні внутрішні адміністративні структури з урахуванням місцевих потреб і необхідності забезпечення ефективного управління (ч.1 ст.6 Хартії). У ст.8 Хартії зазначено, що будь-який адміністративний нагляд за органами місцевого самоврядування може здійснюватися лише згідно з процедурами та у випадках, передбачених Конституцією або законом [2]. Якщо прослідкувати втілення цього принципу в Україні, то маємо досить часто його порушення, особливо з боку органів виконавчої влади, які «брали на себе» функції самоврядних органів та їх головних посадових осіб, – стверджує М. Корнієнко [13, с.41].

Як бачимо, положення Хартії виконуються не в повному обсязі. Істотною проблемою ми вважаємо відсутність прозорих процедур розв'язання так званих компетенційних спорів і конфліктних ситуацій між посадовими

особами органів місцевого самоврядування, насамперед, у судовому порядку.

Але незважаючи на наявні суперечності та недоліки в українському законодавстві щодо здійснення посадовими особами самоврядних повноважень, маємо зазначити, що основні принципи місцевого самоврядування в Україні відповідають вимогам європейської спільноти, визначеним у Хартії про місцеве самоврядування та в інших міжнародних актах, і українські законодавці роблять зусилля для наближення правових аспектів статусу посадових осіб органів місцевого самоврядування до європейських стандартів.

Українське законодавство стосовно адміністративно-правового статусу посадових осіб місцевого самоврядування в цілому відповідає світовим стандартам. Проте, як справедливо зазначають фахівці, і зокрема, Ю.П. Битяк та О. Яцунська було б доцільним напряду ввести деякі положення Хартії в Конституцію України і передбачити в законодавстві конкретні норми щодо фінансування органів місцевого самоврядування [14, с.24]; обмежити компетенцію місцевих державних адміністрацій та їх посадових осіб до контрольних функцій і функцій посередництва у відносинах органів місцевого самоврядування з виконавчою владою та Президентом [15, с.7].

ЛІТЕРАТУРА

1. Пітцик М. Принципи Європейської хартії місцевого самоврядування : навч. посіб. / М. Пітцик, В. Кравченко, Е.С. Моньйо, Б. Фонтен, В. Черніков та ін. – К., 2000. – 136 с.
2. Європейська хартія місцевого самоврядування : від 15.10.1985 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_036.
3. Закон України «Про місцеве самоврядування» : від 21.05.1997 р., № 280/97-ВР // ВВР України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
4. Закон України «Про службу в органах місцевого самоврядування» : від 07.06.2001 р., № 2493-III // ВВР України. – 2001. – № 33. – Ст. 175.
5. Закон України «Про державну службу» : від 17.11.2011 р., № 4050-VI // ВВР України. – 2012. – № 4. – Ст. 9.
6. Муніципальне право України : підручник / кол. авт. ; за ред. В. Ф. Погорілка, О. Ф. Фрицького. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 592 с.
7. Шинкар Л. В. Становлення муніципальної служби в Україні / Л. В. Шинкар // Держава і право. – 2003. – Вип. 19. – С. 205–210.
8. Пухтинський М. Проблеми поступу місцевого самоврядування / М. Пухтинський // Самостійність місцевих влад та розподіл повноважень між ними: організація місцевого самоврядування відповідно до принципів Європейської хартії місцевого самоврядування : матеріали міжнар. конф. (м. Київ, 11–12 червня 2002 р.). – К., 2002. – С. 182–198.
9. Лукашова В. Адміністративно-правові принципи в системі місцевого самоврядування у контексті реформування регіонального управління в Україні / В. Лукашова // Право України. – 2008. – № 1. – С. 21–27.
10. Баймуратов М. Европейские стандарты локальной демократии и местное самоуправление в Украине: опыт осознания и прагматического восприятия / М. Баймуратов // Порівняльно-правові дослідження. – 2006. – №1. – С. 94–102.
11. Ант А. Чи буде самоврядування в Україні європейським? / А. Ант // Віче. – 1998. – № 10 (79). – С. 48–60.
12. Біленчук П. Д. Місцеве самоврядування в Україні. Муніципальне право : навч. посіб. / П. Д. Біленчук, В. В. Кравченко, М. В. Підмогильний. – К. : Атіка. – 304 с.
13. Корнієнко М. Місцеве самоврядування та «урядова вертикаль» / М. Корнієнко // Місцеве самоврядування. – 1997. – №3–4. – С. 37–41.
14. Битяк Ю. П. Проблемні питання вдосконалення процесу державного будівництва та місцевого самоврядування в Україні / Ю. П. Битяк // Теорія та практика державного управління. – 2002. – Вип. 1 (24).
15. Яцунська О. Проблеми становлення місцевого самоврядування в Україні: досвід со-

ціологічного аналізу / О. Яцунська // Людина | і політика. – 2000. – № 4. – С. 2–9.

Харченко Ю. Г. Рівень відповідності адміністративно-правового статусу посадових осіб місцевого самоврядування положенням міжнародного законодавства / Ю. Г. Харченко // Форум права. – 2012. – № 1. – С. 1024–1031 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2012-1/12xjgpmz.pdf>

Розглянуто встановлення рівня відповідності адміністративно-правового статусу посадових осіб місцевого самоврядування положенням міжнародного законодавства. Проведено порівняльний аналіз положень Європейської хартії місцевого самоврядування із положеннями національного законодавства.

Харченко Ю.Г. Уровень соответствия административно-правового статуса должностных лиц местного самоуправления международным законодательством

Рассмотрено выявление уровня соответствия административно-правового статуса должностных лиц местного самоуправления положениям международного законодательства. Проведен сравнительный анализ положений Европейской хартии местного самоуправления с положениями национального законодательства.

Kharchenko Ju.G. Standard for Administrative and Legal Status Local Government Officials Provisions of the International Law

To establishing the level of compliance of administrative and legal status of local government officials with the provisions of international law is devoted. In particular, comparative analysis of the European Charter of Local Self-Government with the provisions of national law is carried out.

Форум права Форум